

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z odwołania M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla oraz odsetki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 stycznia 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), rozpoznając apelację ubezpieczonego M. S., wyrokiem z dnia 10 stycznia 2020 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 października 2018 r. oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. z dnia 20 czerwca 2018 r. i przyznał ubezpieczonemu prawo do deputatu węglowego w formie ekwiwalentu pieniężnego za okres od 1 lipca 2002 r. do 31 grudnia 2014 r. z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w wypłacie naliczanymi od 2 września 2002 r. do 2 września 2014 r. oraz prawo do odsetek ustawowych z tytułu wypłaty ekwiwalentu za deputat węglowy przysługujący za okres od 1 stycznia 2015 r. do 31 marca 2018 r., płatnych od 2 marca 2015 r. do 2 marca 2018 r.

Od powyższego wyroku organ rentowy wywiódł skargę kasacyjną. W podstawach skargi powołał się na zarzut naruszeniu przepisów prawa materialnego

tj. art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U z 2020 r., poz. 53 ze zm. zwana dalej ustawą emerytalną), przez przyjęcie, że nie ma on zastosowania do wypłaty ekwiwalentu za deputat węglowy, o którym stanowi art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (jednolity tekst: Dz.U z 2020 r., poz. 292).

Z powołaniem się na powyższy zarzut organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, przez oddalenie apelacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 października 2018 r.; ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz zasądzenie od odwołującego się na rzecz skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy powołał się na występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, które wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a mianowicie: „czy do wypłaty ekwiwalentu za deputat węglowy, o którym mowa w art. 74 ust. 1 ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, mają zastosowanie przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej ma zastosowanie do wypłaty ekwiwalentu za deputat węglowy, o którym mowa w art. 74 ust. 1 ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”. W przypadku stwierdzenia, że w niniejszej sprawie nie występuje zagadnienie prawne, skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej, gdyż w sprawie zachodzi konieczność dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 74 ust. 1 ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” i art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, przez ustalenie: „czy do wypłaty ekwiwalentu za deputat węglowy ma zastosowanie przywołany powyżej przepis stwierdzający, że w przypadku ponownego ustalenia prawa do świadczenia, świadczenie wypłaca się

od miesiąca, w którym powstało świadczenie, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli odmowa przyznania świadczenia była następstwem błędu organu rentowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach dotyczących kar porządkowych, świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych oraz o deputaty lub ich ekwiwalent.

Przedmiotem sporu (a następnie zaskarżenia) w niniejszej sprawie była zasadność roszczenia ubezpieczonego o wypłatę wyrównania deputatu węglowego za okres od 1 lipca 2002 r. do 31 grudnia 2014 r. oraz wypłatę odsetek od wypłaconego wyrównania deputatu kolejowego za okres 3 lat wstecz, na podstawie art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe". Tak też przedmiot sporu określiły Sądy obu instancji w komparycji swoich orzeczeń.

Zdaniem Sądu Najwyższego, określony w takich sposób przedmiot sporu bez wątpienia mieści się w pojęciu „sprawy o deputaty lub ich ekwiwalent”, użytym w art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., a określającym przedmiotowo rodzaje spraw, w których skarga kasacyjna jest niedopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2007 r., I PK 280/06, Legalis nr 176558 oraz z dnia 6 lutego 2020 r., II UK 273/18, Legalis nr 2370767).

Również w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2020 r., II UK 273/18 (Legalis nr 2370767) wyrażono pogląd, że przedmiot sporu (a następnie zaskarżenia) w postaci zasadności roszczenia ubezpieczonego o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego za przysługujący deputat węglowy, do którego prawo nabył na podstawie art. 74 ustawy z dnia 8 marca 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” bez wątpienia mieści się w pojęciu „sprawy o deputaty lub ich

ekwiwalent”, użytym w art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., określającym przedmiotowo rodzaje spraw, w których skarga kasacyjna jest niedopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 i § 2 pkt 2 k.p.c., jako niedopuszczalną.